

g[:d3i:]

7. číslo

gINTRO

Milí čtenáři, opět se Vám dostalo do rukou další, pro tento školní rok poslední vydání našeho školního časopisu. Další rok je za námi a jsme tu stále s Vámi, za což jsme vám velice vděční. Školu začíná prostupovat letní atmosféra, a proto je pro spoustu z nás velice těžké přijmout skutečnost, že prázdniny, i přes blankytně modrou oblohu, svítící Slunce a vířící energii všude kolem nás, ještě stále nepřicházejí. Rozhodli jsme se, že Vám to čekání pomůžeme přežít. A jak? Stačí otevřít naše nové číslo a nechat se unášet denním sněním o tom všem, co nás o prázdninách čeká.

Příjemné čekání přeje Vaše redakce

• HANČA

gINDEX

Srí Lanka	2
Po stopách návštěvy PPVH	3 - 4
Maturity	5
Rozhovor s panem profesorem Rychteckým	5 - 6
Závislost jménem internet	6
Barvulínská jarní básňulína	6
Rozhovor s panem profesorem Gottwaldem	7 - 8
Leonard Bernstein: Mass	9
Rozloučení	10
Ticho v dešti	10

REDAKCE

Šéfredaktorka - Hanča; Redaktorky - Maja, Helča, Kája,
Verča, Terka, Anna Skácelová, Ivet, Eliška Spurná;
Grafika - Vojta; Tisk - Jaroslav Zavadil

sídlíme v čajovně

g

[:d3i:]

Večeříme v útulné hospůdce s výhledem na moře, vlhý větřík nám dopřává lehké osvěžení po celodenním vedru a zvuk příboje mě ukolébává do příjemné ospalosti.

Zanedlouho je před každého položen talíř plně naložený rybami a rýží, ještě nás ale čeká dezert v podobě ovocné mísy. Všude panuje klid a uvolněná nálada, stejně jako po celém ostrově. Lidé se na vás na ulicích usmívají a zdraví, zprvu vám to přijde neobvyklé, ale za chvíli se dostáváte do stejného rozpoložení a úsměv vám už po zbytek pobytu nezmizí z tváře ani duše.

Zvyknete si dokonce i na zběsilou dopravu, kde panuje absolutní chaos. Přejít silnici vás může stát život, a proto stojíte i dlouhých 10 minut pořád na stejné straně silnice, než se odvážíte zariskovat a přejít na tu protější. Řidiči se zde předjíždějí, nedbají na dopravní pravidla ani nervy svých pasažérů a všechen ten zmatek doprovází hlasité troubení klaksonů.

Kromě vyznavačů divoké jízdy v autě a gurmánů si zde přijdou na své především milovníci čaje - černý, zelený, zlatý, stříbrný,... Pestrost zdejší čajové nabídky, která má svůj počátek až v 19. století, nadchne snad každého.

Pokud jste se nezshlédli v žádných předchozích bodech, tak bílé písčité pláže s blankytně modrou vodou by vám určitě učarovaly. Možnost prozkoumávání zdejších korálů, potápění se s želvami nebo surfování patří mezi místní nejvyhledávanější aktivity. Pláže si z velké většiny zachovaly svou spontánnost a nekomerčnost, takže místo abyste si platili lehátko a výhled na moře vám zacláněla pole slunečníků, vás potěší neplacený stín pod palmou a poloprázdné písčité pobřeží.

Srí Lanka je však nádherný ostrov zajímavý svou rozmanitou faunou, florou a historií, a proto se

nevyplatí ležet jen na pláži. Já si z nepřeberného množství fakultativních výletů vybrala například návštěvu safari, pozorování velryb a delfínů, procházku džunglí a koupání se ve vodopádech, prohlídku chrámu Buddhova zubu a spoustu dalších.

Jediné velké mínus tohoto ráje na zemi je všudypřítomná malá bzučící havěť - moskyti. Opravdu jsou všude, a pokud se proti těmto zákeřným stvořením neobrníte několika vydatnými dávkami z repelentů, čeká vás těžká noc plná převalování, svrbění a spílání nad těmito okřídlenými potvůrkami (z vlastní zkušenosti). V horším případě to můžete schytat i nákazou malárií.

Tentokrát sedím na dřevěné lávce na řece Maduganze a nechávám si své nožky odřobávat malými růžovými rybičkami. Ostatní si koupel nohou a rybičkovou masáž očividně užívají, na tvářích mají spokojený výraz a obličej natočené jako slunečnice k impozantnímu západu slunce. Jediné, co jim tuto idylku kazí je moje neustávající výskání a hihňání. Ano, lechtá to tedy sice jenom mě, ale přeci jen. Účastníci zájezdu po mě hází pobouřené a kárné pohledy, ale nic platné jim to není...Alespoň místním to nevadí, smějí se se mnou, pravděpodobně tu nemívají na návštěvách pubertální Evropanky moc často, takže si užívají to nevšední divadélko.

Průvodce nás před odchodem ještě stihne upozornit na velkého varana skrytého ve spleti kořenů mangrovníků, následuje zběsilé cvakání fotoaparátů a vzrušené mumlání. Já se však raději vzdám od možného nebezpečí a sleduji nezapomenutelný západ slunce. Až na nebezpečnou zdejší faunu a dopravu je tento ostrov skutečně nebe na zemi.

Maja

Nebývalo zvykem, aby naši prezidenti navštěvovali malá městečka a jejich školy. Tuto tradici zavedl první československý prezident TGM. Jeho nástupce Beneš už neměl vzhledem k pohnutým historickým okolnostem k takovýmto návštěvám čas a komunističtí prezidenti o ně zase neusilovali.

Od 29. prosince 1989 stál v čele Československa pan prezident Václav Havel, morální autorita a světová celebrita.

Proto si jeho návštěva ve Šternberku a našem gymnáziu před dvaceti lety - na první jarní den roku 1996 - zaslouží naši pozornost.

V rámci projektového dne 23. března jsme vyzvali ty, kteří „to tenkrát zažili v přímém přenosu“ o malou vzpomínku. Hlavní aktéři – primátor Olomouce doc. Antonín Staněk a bývalý ředitel gymnázia Mgr. Jiří Hackenwald – nám bohužel na naši výzvu neodpověděli.

V roce 1996, kdy jsem ve škole pracovala jako pedagog a výchovný poradce, jsem byla ředitelkou gymnázia vybrána do skupiny čekající na pana prezidenta Havla v ředitelně. Byla to pro mne samozřejmě mimořádná událost. Jako správná žena jsem ihned tuto situaci využila a nechala jsem si ušít decentní kostým, kterému po celé jeho funkční období rodina říkála prezidentský úbor.

Těsně před prezidentským příjezdem po škole pobíhali mladí, vysportovaní muži s nějakými dráty v uších a s podivně se vzdouvající náprsní kapsou, nahlíželi všude včetně hydrantů. Při vstupu pana prezidenta do ředitelny jsem se podvědomě napřímila do pozoru jako na začátku tělesné výchovy. Pak mi ale došlo, že bych se nad drobnou hlavu státu neměla vytahovat. O čem pan prezident v ředitelně hovořil vůbec nevím, protože jsem na něj pouze fascinovaně zírala a nevěřila tomu, že je ve Šternberku u nás ve škole. Na závěr audience se Václav Havel podepsal do pamětní knihy a vykroužil své typické srdce.

Po stopách návštěvy Václava Havla na našem

Jsem ráda, že jsem se právě s tímto prezidentem mohla setkat.

Mgr. Tamara Kaňáková, ředitelka Gymnázia Šternberk

Nevím čím začít, ale zážitek z tohoto dne byl veliký už tím, že pan prezident přijel do Šternberka. Byla jsem čerstvá absolventka, která začínala pracovat, náručí jsem měla plné pomůcek a najít třídu bylo pro mě tehdy vítězství. Tenkrát se návštěva pana prezidenta dotýkala kromě jiného návštěvy dvou vyučovacích hodin. Jedna úzce souvisela s jeho prací, byla to hodina Mgr. Antonína Staňka, současného primátora města Olomouc, tuším, že to byly základy společenských věd. A ta druhá návštěva vyučovací hodiny měla být předem neurčená, nikdo netušil, že vůbec k něčemu takovému dojde. Vše se točilo kolem

gymnáziu 21. 3. 1996

vedení školy a vyučujících oboru ZSV. Myslím, že jsme my ostatní, přírodovědci, byli mimo hru.

Než zazvonilo, já si kráčela do hodiny III. A (letošní VIII. A) zcela klidně. Vybavuji si, že mě studenti ve dveřích na nečekanou návštěvu upozornili. Oni byli nadšení a já znervózněla. Opakovali: „Paní profesorko, do hodiny k nám za chvíli přijde pan prezident Václav Havel, byla tady jeho ochranka o kontrolovala celou třídu, topení, okna, lavice.....!“ Pak jsem snad stihla říci, co bude náplní hodiny, a dveře s nekonečným průvodem lidí, přes vedení školy, ochranku a především pana prezidenta se otevřely. Všichni se rozprostřeli kolem stěn a poslouchali můj výklad.

Na dětech nebylo nic znát, byly úžasné a pořád se na mě usmívaly, hlavně proto, že byly zády k

této neobvyklé návštěvě. Probírali jsme sluchové ústrojí - ucho. Po pěti minutách pan prezident vstoupil do výkladu, přišel mě pozdravit k tabuli, stejně tak studenty a komunikoval s námi na téma hodiny... Zůstane to ve mně napařád!!!!

Mgr. Světlana Bergerová, učitel chemie a biologie

Vzpomínám si na přípravy návštěvy, kdy se s předstihem asi týdne objevili muži z ochranky, vyžádali si plány školy, prošli jsme celou budovu, zajistili si při vlastní návštěvě všechna nebezpečná místa, hlavně vstupy... Při přijetí v ředitelně orodoval pan ředitel za novou tělocvičnu, nějaký poradce si tuto žádost poznamenal, ale jinak tam bylo docela plno (doprovod, ochranka, fotografové, novináři) a trochu jsem pana Havla spíš litoval, moc oficalit a časový skluz (snad tehdy nějaké auto z jeho doprovodu bouralo u Chronotechny). Pan prezident si potřeboval odskočit, takže jsem ho doprovodil na náš profesorský WC (předtím ho zkontroloval muž z ochranky). Takže asi můžu tvrdit, že jsem byl s panem prezidentem na... :-).

RNDr. Libor Svoboda, zástupce ředitele 1993 – 2007, nyní ředitel MKZ Šternberk

Zažil jsem jej jako student... a co si pamatuji, že jsme při vyhlížení pana prezidenta prošli apli otevřené okno v jedné ze tříd. Jako syn sklenáře jsem pak mohl opustit vyučování a zajistit opravu.

Mgr. Jan Gottwald, učitel tělesné výchovy

Irena Kotková

Reportáž psaná na potítku aneb Maturity 2016 s trochou nadsázky

První položka na seznamu úkolů? Uplatit zkoušející jídlem. Takže s sebou do školy táhneš nejen hromadu sešitů a složek, kterými plánuješ v panice prolistovávat v mezerách mezi jednotlivými zkouškami, ale i krabici s obětinou - svatebními koláčky. Pochoduješ městem, formálně oblečená, tvá tepová frekvence již téměř koresponduje s údery tvých podpatků.

„Dobrý den, já jdu maturovat a zapomněla jsem si čip.“ slyšíš se říkat paní sekretářce do malého mikrofonu u hlavního vchodu. Bzučením tě vpustí do jámy lvové.

Zaklepeš na dveře místnosti učitelů, vstoupíš. Vypadají tak klidně, skoro až přátelsky. Posedávají, jedí, baví se mezi sebou. Chovají se zkrátka skoro jako... lidé. Jen se nenech zmást, pořád jsou pěkně nebezpeční, běží ti hlavou. Rychle odevzdáš krabici a radši se klidíš.

V místnosti studentů slyšíš křik, dupot, hysterický smích. Okna jsou dokořán, ale stejně je vydýcháno. Okamžitě se dozvídáš, co už se dnes tahalo za otázky, kdo právě maturuje, kdo už má něco za sebou, kdo to nezvládl. Někteří musí po každém předmětu obvolat rodinu, jiní se zahrabou zpátky do svých poznámek. Potřebu analyzovat každé slovo řečené před komisí ale cítí všichni.

Odchyť tě třídní, dá ti malý talisman. V takhle vypjaté situaci tě tento záblesk soucitu dohání skoro až k slzám. Mačkáš malý levandulový polštářek. Je praktický. Slouží jako

aromaterapie a v případě nutnosti nasaje i krev, pot a slzy. Nutno počítat se vším.

Na první zkoušku tě jde radši vyzvednout předseda komise. Všichni vědí, že máš tendence chodit pozdě. Ohleduplné gesto. Hlas ti chraptí a přeskakuje. Tak co, který žetonek s číslem na druhé straně rozhodně o tvém osudu?

Zásah. O téhle otázce máš aspoň nějaké povědomí. Minuty na potítku utíkají, volají tě téměř okamžitě. Chvíli mluvíš jako v afektu, hledáš slova, nejradši bys zalezla pod stůl. Pak se to najednou překlene. Zhluboka se nadechneš a už neslabikuješ poznámky z papíru (azbuku po sobě stejně nepřčteš), ale mluvíš a vedeš diskuzi. Vybavují se ti věci, které jsi možná zaslechla před třemi roky, když sis čmárala po okraji sešitu a od svobody v 13.15 tě dělily čtyři nekonečné minuty. A improvizuješ, samozřejmě.

Zkoušející souhlasně kývají hlavami a ty se nejistě vracíš zpět na základnu. Klepeš se a chce se ti spát, ale upřednostníš komunikaci se spolunaturanty. Chrlíš ze sebe všechny své postřehy, verbální detox. A znovu zasednout k poznámkám. Máš pocit, že nic neumíš.

Ten pocit tě neopustí ještě pár dní, i když s každým patnáctiminutovým zkoušením prokážeš, že něco málo ti ta škola dala. Večer se budete hádat u piva a podezřelých zelených drinků, kdo měl horší otázky. Na Facebooku olajkuješ pár obrázků s nápisy jako „Maturita? Formalita!“. Za týden vám na hradě zatleskají a dají sbohem. Vzhůru do nové etapy, do dospělosti. Pořád jen předstíráš, že víš, co děláš. Ale teď už na to máš aspoň papír.

Anna Skácelová, bývalá VIII.A

Barvulínská
jarní
básňulína

Modrá fialka červeně
hřeje
na žluté louce, co
modře kvete.

Malinká černá myš
žlutě se směje,
bílí holubi černají
letem.

Okolo červená liška
žlutě si pobíhá,
když bílá obloha
červeně usíná.

„Hahaha...“

Mnozí z vás jistě poznali, že tohle neřekl nikdo jiný, než vždy vysmátý pan profesor Rychtecký! Učí matematiku a tělocvik, takže se vám určitě třeba jeden den v týdnu stává, že ho potkáte v tělocvičně - nemusíte se bát, je to naprosto normální. My jsme se rozhodly s ním udělat rozhovor, protože nám připadala zajímavá kombinace tělocviku a matematiky, se kterým se nesetkáváme každý den. Přečtěte si jeho velmi zajímavé odpovědi!

Od kterého roku učíte tady na Gymnáziu?

Já s vámi žádný rozhovor dělat nebudu, už jsem to řekl, na shledanou.

Aha...a jaká je vaše oblíbená barva?

Hahaha... (smích)

Kája, Helča, Terka

Závislost jménem internet

Když procházím po chodbách, nestačím ani počítat, kolik lidí vidím s mobilem v ruce. A nyní se zamysleme: Potřebujeme mít mobil u sebe 24 hodin? Mobil je jako lednička - víš, že tam nic není, ale stejně se podíváš. Představte si, kdyby celý den nešel proud. Vydrželi byste to? Myslím si, že polovina by propadla panice a ta zbylá půlka by si uvědomila, že mobil nepotřebuje celý den. Kolikrát jste už doma slyšeli: „Polož ten mobil a pojď mi pomoci.“ Zkuste s tím něco udělat, nebo my jednou nebudeme ovládat mobily, ale ony nás.

Samozřejmě, že internet je důležitý, ale nemůžeme jej stavět na první místo našich potřeb. Tak co, donutila jsem vás aspoň trochu přemýšlet?

Verča

Přišlo k nám jaro
sytých barev,
Höd dávno odešel,
letní nádech,

faunu zas častěji
vidáme v párech,
mínusy na čas znova
v zádech.

Můžem se těšit
nejenom na pátek,
už jen pár neděl a
něco známek.

Iveta

Tak přesně tato slova vám vzkazuje p. prof. Gottwald. Ano, sice můžete namítnout, že podle studentských průzkumů jsou na naší škole ti nejlínější právě tělocvikáři, ale p. prof. Gottwald je očividně výjimka, jak se dočtete z jeho odpovědí - aktivně se věnuje běhu, jezdí na hory... Je opravdu malá pravděpodobnost, že ho potkáte na chodbě školy a právě proto jsme se rozhodli s ním udělat rozhovor, abychom vám ho trochu představili. Protože i když učí čtyři hodiny týdně, mnozí z vás ani neví, kdo to vlastně je. Tak si přečtete jeho odpovědi, snad se dozvíte něco nového.

Byl jste dříve dobrý student? A kde jste studoval?

Nikdy jsem nebyl premiant, ale myslím, že střední školu jsem zvládl, neměl jsem větší problémy (možná až na matematiku). Jsem bývalým studentem šternberského gymnázia, takže mě učili moji nynější kolegové (p. prof. Burešová, Čermáková...)

Jak dlouho už tu učíte?

Učím tu čtvrtým rokem, takže od roku 2012.

A jen tělocvik? Kolik hodin týdně?

Ano, jen tělocvik a to čtyři hodiny týdně - v pondělí a pátek.

Takže tu nepracujete na plný úvazek, když nemáte tolik vyučovacích hodin jako vaši kolegové?

hlavně nebudte líní...“

Ne, to určitě ne, mám i jinou práci.

Jakou třeba, pokud to není tajemství?

Pracuji na šternberském hradě, kde se starám o grafiku, webové stránky a doprovodný program. Mimo to ještě podnikám s manželkou v oblasti volnočasových aktivit.

Slyšeli jsme, že jste se účastnil nějaké mezinárodní soutěži v DJingu, můžete nám k tomu říct něco víc?

Ano, občasně se sice věnuji DJingu, ale teď už ne tak často jako dřív. Soutěž se uskutečnila v rámci Glastonbury festival v Anglii. Nebyl jsem tam za žádnou hvězdu, jen mi bylo nabídnuto si tam zahrát.

Věnujete se hodně sportu? A vedete k tomu i své děti?

Ano, věnuji, ale ne nijak závodně. Baví mě cyklistika, běh, lyžování a snowboarding. Své děti k tomu samozřejmě vedu, moje starší dcera už běhá závody, synovi jsou 3 roky, takže teprve začínáme.

Baví vás jezdit na „lyžáky“ s naší školou? A jezdíte pravidelně na hory i s rodinou?

Samozřejmě mě to baví, bohužel mě mrzí, že se už nedávají dohromady snowboardová družstva. I tak mám ale radost, že můžu předat něco svým studentům. S rodinou jezdíme na hory moc rádi, snažíme se tam trávit co nejvíce času.

Řekl byste něco na závěr, třeba jako doporučení pro své studenty?

Snažte se a sportujte, buďte aktivní a hlavně nebudte líní. To je to nejhorší, co může být.

Kája, Helča, Terka

Leonard Bernstein: Mass

Vážná hudba, mše, opery. Dnes se o umění takového typu projevuje pramalý zájem. Pohlédneme-li do školních lavic, když se pouští Mozart, Bach, nebo dokonce Debussy, u málokoho uvidíme nějaký zájem nebo zalíbení v tom, co slyší. Valná většina má sklon se bavit se sousedem, smát se „prapodivným“ zvukům, linoucích se z reproduktorů, nebo svačit a u toho hrát hry na mobilu. Nedivím se jim. Ona totiž vážná hudba ve škole a vážná hudba na koncertě, to je značný rozdíl. Atmosféra při dobře zpracované a zajímavé mši, kterou zpívají zpěváci, kteří mají hlas tak nádherný a čistý, jako by se jejich osoba narodila pouze kvůli dokonalým hlasivkám, ta se nedá popsat. Kdo nezažil, přichází o hodně. Není to přece jen tak, že se hudba tohoto stylu pořád hraje. A věřte nebo ne, bývá vyprodáno. Když mi máma oznámila, že má lístky na mši, nebyla jsem zrovna nadšená. Dodnes si pamatuji svou pátou třídu, ve které mě máma sem tam vzala s sebou na koncert moravské filharmonie. Ona si užívala koncert, já se vrtěla a hlídala čas. Dítě v deseti letech málokdy vydrží sedět dvě hodiny a poslouchat symfonie. Říkala jsem si, že to určitě zase znamená akorát dvě hodiny sezení na židli. Jenže zkusit se má všechno a nenechám jít mámu samotnou. Takže jsme se v sobotu odpoledne, 5. 3. 2016, hezky oblékly a vyrazily. Mše začala pár minut po šesté hodině. Na začátku nám sdělili, že se jedná o veřejnou generální zkoušku, tudíž se může stát, že režisér představení stopne a předvede nám svou práci. To se mi líbilo, nicméně se nic takového nestalo. Bylo to dokonale přichystané k premiéře. Začáteční tóny zněly velice atonálně a ze zadu se ozval čísi hlas: „A takhle to bude celý dvě hodiny.“ Naštěstí se šílené zvuky uklidnily, než na scénu stačili přijít všichni členové orchestru a asi tři velmi oceňované pěvecké sbory. V hlavní roli se nám představil všem známý Vojta Dyk. Následovaly skvělé minuty absolutně dokonalého kulturního zážitku. Hudba obsahovala prvky klasiky, rocku, jazzu a muzikálu. Bernstein napsal tuto mši na objednávku Jacqueline Kennedyové pro otevření Kennedyho kulturního centra ve Washingtonu v roce 1971. Celá mše není v klasickém pojetí, vymyká se všem konvencím a během představení uslyšíme velice upřímná slova, která shrnují postavení Boha ve společnosti. Někteří kritici dokonce označili mši za svatokrádežnou, když uviděli scénu, ve které tančil kněz na oltáři. Po skončení představení mi bylo líto, že trvalo pouhé dvě hodiny. Každému, kdo nikdy neviděl živě a kvalitně provedenou vážnou skladbu, vřele doporučuji právě tuto mši. Lístek sice není levný, ale pokud si chcete dopřát za odměnu, k narozeninám, nebo k čemukoliv právě kulturu, rozhodně touto volbou nesáhnete vedle. A pokud ano, v poslední scéně jsou vidět nahé hýžd'ové svaly Vojty Dyka.

Chtěla bych popsat podrobně, o čem to je, ale protože je těžké něco takového vysvětlit, zkusím to pomocí začátečnické poezie. Snad se bude líbit.

Modleme se!
Ale pro koho?
A proč?
Jen... modleme se.

Bůh stvořil lidstvo?
Lidstvo stvořilo Boha?
Tak kde se tu bere?
A proč?!

Proč nás do války zval?
Snad aby si pár z nás zpět vzal?
Většinu ale ke smutku odepsal.
Otče všemohoucí, to si p... !

Omlouvám se!
Ale takhle žít nejde.
Chci domů k lásce,
k míru...

Tak PROČ?!
Proč mír nám nedáš?
Proč světu klid odpíráš,
proč...

Jsmo snad my ti odporní?
Už nás nemáš rád?
My v Tebe tak moc věřili,
až ještě víc sami se zklamali.
Proč máš vrásky?
Bůh snad stárne?
To ne!
Kdy zas z mrtvých povstane?
A proč...

Mám pocit, že něco nesedí.
Na To něco jsme zapomněli.
Jsi to ty? Jsme to my?
Věřme si! A PROČ?!

Modleme se!
Ke komu?
Proč?!
Bůh nám umírá.

Co se třeba se zeptat jak?
Jak jen věřit oběma
a nestát se obětí lidí,
co jsou ujetí?

Důvěřuj vesmíru, sobě a celku,
věř, čemu věřit chceš
a Boha zrod' pro svou chvíli,
v sobě když chceš, sám ho najdeš
a zůstane mlád, dokud neumřeš.

Rozloučení

Díky všudypřítomným plackám, nálepkám a peticím už jistě většina z nás zaznamenala, že jednoho z nejoblíbenějších profesorů, p. prof. Duda, už bohužel příští rok v učebně fyziky ani nikde jinde nepotkáme. Ale stejně tak odchází i neméně oblíbená p. prof. Krejčí. A tak bychom se chtěli jako třídní kolektiv s oběma rozloučit.

Vážený pane profesore.... Byl to jeden rok a tolik znamenal. Asi až do konce studia budeme vzpomínat na nejoblíbenější hlášky a historky, které jsme mohli zažít v každé hodině matematiky. Díky Vám jsme se učili nejen geometrii, ale i třeba základy dějepisu (staří Římané požívali jako zbraň kružítko) a rádi jsme si s Vámi povídali také o zajímavostech z fyziky (můžou mi vypadnout oči z důlků, když kýchnu a mám je otevřené??). Bohužel, potom v sekundě jsme dostali na matematiku někoho jiného a nebudeme si nic nalhávat, všichni jsme chtěli zpátky Vás. Ale co se dá dělat. Vlastně celé ty dva roky jsme doufali, že jednou zase budete stát před tabulí v naší třídě a odpočítávat 10, 9...0 až do té doby, kdy bychom psali písemku. I když vy jste nám ji stejně nikdy nedal, přestože čísla na tabuli už byla v záporu. A teď už je absurdní vůbec myslet na to, že byste nás zase mohl učit. Ale vlastně je tu i jedno pozitivum: už nemůžeme žádné třídě tady na gymnázium závidět, že ji učíte a nás ne.

Moc moc moc se těšíme na výlet, na další a určitě

Ticho v dešti

Stál tam docela obyčejný keř a na něm docela obyčejné větvičky.

Ovíjely se o sebe a kapky na jejich lístcích cinkaly jako perly při každém doteku.

Seděla na lavičce u kmene keře a jeho až na zem dlouhé větve ji dělaly klenbu, která ji dělila od okolního světa.

Bylo to zvláštní, neslyšela na silnici projíždět auta ani na chodníku projít někoho, kdo by ji ze snu probudil. Teď byly středem světa větvičky.

Věděla, že jsou to jen větve, které k sobě smotal vítr a že ani ty cinkající perly nejsou žádné perly, ale kapky deště.

ne poslední zážitky s Vámi a chceme jen napsat, že jsme hrdí na to, že můžeme všichni do jednoho říct: „Učil mě pan profesor Duda...“

Ale aby toho nebylo málo, neodchází jen učitel, kterého jsme kdysi měli, ale i p. profesorka, kterou máme teď, a to je p. prof. Krejčí. Tu jsme na začátku tercie „dostali“ na zeměpis a němčinu...

...a paní profesorko, jen Vám chceme říct, že hned ten den, co jsme měli první hodinu zeměpisu, jsme si Vás zamilovali (nehledě na to, že tenkrát jste říkala, že budeme mít z každé hodiny DÚ). A to nejen proto, že jsme si vyučování s Vámi vážně užívali, ale hlavně proto, že jste byla jiná než většina profesorů, které jsme měli do té doby. Kdybychom např. v hodině dějepisu poslali po třídě kolovat misku s kokosem, asi bychom uslyšeli: „Schovejte to a nechte si to na přestávku.“ Ale všechny nás naprosto šokovalo, když jsme slyšeli: „Hmm, mě nikdo nenabídne.“

A hlavní věc, kterou byste měla vědět: Nevadí, že se za Vás nepíše petice nebo se nevyrábí placky: CHCEME ZPÁTKY KREJČÍ. Hlavní snad je, že jsme si s vámi celý ten rok užili, bez ohledu na to, jestli v hodině zeměpisu nelze slyšet vlastního slova, nebo že nás napadne nabídnout vám křupky, až když už jsou všechny sněžené. Děkujeme za každou hodinu svého života, kterou jste pro nás obětovala.

III.A

A přesto z nich cítila tajemné, až nadpřirozené kouzlo.

Vztáhla k nim ruku, ale pak ucukla. Nechtěla mohutnou neohrabanou lidskou rukou rozbít na pohled tak krásné a křehké kouzlo přírody.

A tak tiše vstala a odešla.

Ještě v půlce cesty se otočila. Už vše slyšela. Auta, lidi, ale už neslyšela cinkat větve.

Podívala se na ně, byly ještě stále smotané k sobě.

Pousmála se a nechala je v dešti za sebou.

Eliška Spurná

Časopis ke stažení
nebo čtení on-line

gymst.com/CASOPIS/g7.pdf

g[:d3i:]

Gymnázium Šternberk
Horní náměstí 5
Šternberk 785 01

redakce.g@seznam.cz